

Rigsdagstidende.

1860. Forhandlingerne paa Folkethinget. № 132.

Elleve Session.

40de Møde.

Mandagen den 6te Februar, Kl. 7 Aften.

(Fortsat.)

Justitsministeren (fortsat): Naar der med Hensyn til den Maade, hvorpaa de ikke juridiske Medlemmer skulle vælges, er fremkommet forskjellige Anskuelser, saa skal jeg blot bemærke, at Grunden, hvorfor man har henviist Valget ikke til Skjønsretten og til Grossererersocietetets Comitee alene, men ogsaa til Communalbestyrelsen, er den Betragtning, at Afke=Handlende og Folk, der ikke havde med Søvæsenet at gjøre, kunne have Deel i de Sager, der behandles i Retten, og man fandt derfor, at der fra den Side betragtet var Rimelighed for, at Communalbestyrelsen fik Indflydelse paa Valget; men det er isørrigt af de Vigtigste Punkter, som jeg ikke lægger nogen stor Vægt paa. Derimod troer jeg, at det vilde være mindre heldigt, om man vilde følge den Vej, som den ærede Rigsdagsmand for Ribe Amts 2den Valgkreds (H. Hage) har anvist, nemlig strax at lade vælge et større Antal Mænd, for at Formanden i Retten deraf kunde udtage de Medlemmer, som skulle beklæde samme, og navnlig at indskrænke det Tidrum, hvori de skulle beklæde Retten, til en temmelig kort Periode. Jeg troer, at disse Mænd derved ikke vilde faae den Udbannelse og den Sikkerhed i Bedømmelse af Forholdene, som de ville indvinde ved at sidde i Retten i en længere, samlet Tid; om 2, 3 eller 4 Aar er det rette Tidrum, er Noget, med Hensyn til hvilket man

naturaligviis ikke kan sige, hvad der er det absolut Rigtige eller ikke. Et af de meget væsentlige Punkter i Sagen er den Maade, hvorpaa Beviset skal staaes tilveie, og hvad der dermed staaer i Forbindelse, Appel til en høiere Instants. I saa Henseende antager jeg det ogsaa for at være noget af det Vigtigste at søge at forhindre den overordentlig store og unyttige Tidsspilde, der for Diebliffet finder Sted ved den Maade, hvorpaa Beviset søges tilveiebragt, og jeg kan aldeles henholde mig til, hvad den ærede Rigsdagsmand for Sørs Amts 2den Valgkreds (Alberti) desangaaende har yttret. Hans Bemærkninger vare aldeles tagne ud af det praktiske Liv, og jeg troer derfor, at det er Noget, man absolut maa holde paa, at det er Retten, der bestemmer, hvad der skal bevises, og hvem Beviisbyrden paa ligger. Isørrigt antager jeg ikke, at det, saaledes som Lovudkastet er affattet, derved er udelukket, at den anden Part kan tilbyde et Beviis, naar hans Modpart deri er enig. Men naar man fordrer, at Dommeren skal afgjøre, hvad der skal bevises, hvorledes Beviset skal føres, og hvem der skal føre det, saa troer jeg rigtig nok ikke, at man vil kunne undgaae, at denne Kjendelse særskilt skal kunne appelleres. Det er altså vigtigt itide at faae afgjort baade, hvem Beviisbyrden paa ligger, og hvad der skal bevises i Sagen, til at jeg kan anfæse det for rigtigt at opsætte Appellen af denne Kjendelse til Appellen af den endelige Dom; thi det kunde let hændes, at Beviset derved kunde gaae tabt.

Naar den ærede Rigsdagsmand for Ribe Amts 1ste Valgkreds (L. E. Larsen) med